

[Ståhr Jøhansen.]

kommunerne. Jeg mener derfor, at vi af regeringen — men vi kan selvfølgelig drøfte dette i udvalget. — hurtigst muligt må have at vide, hvad alle disse skatteændringer vil betyde, og hvorledes man kan afhjælpe den likviditetsmangel, som vil komme i kommunerne. I forvejen får vi bl. a. på refusionsområderne, særlig de sociale refusionsområder, først tilbagebetaling langt ind i næste finansår. Selv om man naturligvis får refusioner kvartalsvis, er det alligevel en belastning af likviditeten. Derfor er det for kommunerne ganske afgørende, at man også får set på disse sager, og selv om man kan sige, det vedrører hele skattekomplekset, mener jeg, det vil være naturligt, at der bliver nedsat et udvalg, hvor vi også kan få lejlighed til at drøfte disse problemer, som står i forbindelse med den skatteændring, som her foretages.

Det har også været nævnt i dag, at der består en meget stor forskel mellem de forskellige kommuners byrder. Nu vil jeg gerne sige, at vi må være ganske klar over, at hvis man — hvad alle partier i denne sal taler for — går ind for så stor kommunal selvstændighed som overhovedet muligt, så vil der komme forskelle kommunerne imellem. Jo mere selvstændighed, desto større forskel bliver der kommunerne imellem. Derfor vil jeg også mene ud fra de tanker, mit parti har rejst ved forskellige lejligheder om en administrativ reform, at det er bydende nødvendigt, at man så hurtigt som muligt går i gang med spørgsmålet om opgavernes fordeling mellem stat og kommune, opgavernes finansiering.

Det blev fremhævet heroppefra, at man nu får et bedre sammenligningsgrundlag mellem hovedstadsområdet og de øvrige kommuner i landet. Det betragter jeg kun som en fordel, men jeg vil på det stærkeste advare mod det, som jeg ved andre skatte- love og ved andre kommunaldiskussioner i det høje ting mange gange har mødt: at man udelukkende sammenligner skatteprocenterne. Man må jo huske på, at der er kommuner, hvor man har større indirekte indtægter; der er kommuner, hvor man har større indtægter fra ejendomsskatterne, end man har i andre kommuner. Man må se kommunernes udgifter og den måde, de dækker disse udgifter på, som en helhed og ikke

alene se på skatteprocenten. F. eks. er det da en kendsgerning, at København og Frederiksberg med de meget dyre grunde som følge af den tætte bebyggelse naturligvis, hvad ejendomsskatter angår, har væsentligt større indtægter, end man har andre steder, og det er selvfølgelig noget, der påvirker kommuneskatterne. Hvis man har store indtægter på arealerne og gennem jordbeskatningen, er det klart, at de personlige skatter ikke behøver at være så høje. Så jeg vil altså advare imod den direkte sammenligning af skatteprocenter, som ikke giver det rigtige billede af byrdefordelingen kommunerne imellem. Men det er som sagt et mindre spørgsmål.

Det sidste, lovforslaget beskæftiger sig med, er fordelingen af selskabsskatterne. Som bekendt tilfalder der kommunerne $\frac{3}{20}$ af selskabsbeskatningen, og man vil altså nu ændre maksimumsbeløbet fra 20.000 kr. til 30.000 kr. Dette betragter jeg kun som en ajourføring med prisudviklingen, og jeg kan på forhånd sige, at denne ajourføring kan mit parti tiltræde. Men i øvrigt vil jeg som sagt mene, at en udvalgsbehandling vil være rigtig, for at vi kan få et overblik over virkningerne. I det store og hele kan jeg altså tilsige en velvillig behandling af lovforslaget.

Sigsgaard: Der er en række forskellige forhold, der taler for en ændring af det kommunale beskatningssystem i hovedstadsområdet, og selv om det ud fra en lidt snævrere vurdering er beklageligt at ophæve den progressive rateskala, kan jeg alligevel love velvillig overvejelse af lovforslaget i udvalget.

Det er i sig selv en fordel ved forslaget, at der skabes mere ensartede beskatningsforhold for de forskellige kommunetyper. På de områder, hvor en særlovgivning for enkelte kommuner eller kommunegrupper ikke er absolut påkrævet, må den søges afskaffet, og i den retning kunne man måske nok komme videre på andre felter vedrørende netop hovedstadsområdet, end man kommer med forslaget her. Men det kommer der vel forslag om siden.

Dertil kommer, at den progressive beskatning i hovedstadsområdet, hvor beskedens progressionen end er, begrænser statens muligheder for en måske ønskelig forøgelse af progressionen i statsskatten, og der er derfor noget, der taler for, at pro-